

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

10

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

En toch bleef hij trouw!

(zie blz. 8 en 9)

REDING

KUIFJE'S Actualiteiten

USAKATAC, een Eskimo uit het Hoge Noorden heeft met zijn vrouw en zijn achtjarige zoon een lange en gevaarlijke reis ondernomen dwars door de ijsvlakten van de Noordpoolstreken, waar noch banen, noch wegwijzers, noch sporen te bekennen vallen. Het doel van zijn reis was een tas rendierenmelk te gaan drinken bij een vriend. Bij zijn terugkeer verklaarde Usakatac : « Het was een aangename reis. Men had ons uitgenodigd op een vriendensoupertje. Maar we hebben zelf een reisvoorraad voor acht dagen moeten meenemen, nl. zeehondenvlees en een berenbil. Binnen enkele weken ondernemen we weer zo'n reisje. Zo'n vriendschapsbezoekjes zijn een aangename ontspanning in ons eentonig leven. »

IN de Verenigde-Staten bestaat er een rekenmachine die in drie minuten tien millioen optellingen en aftrekkingen van getallen met tien cijfers feilloos kan uitvoeren!

Zo'n machine zouden we misschien ook kunnen gebruiken om onze huiswerken te maken. Het aangenaamst van al zou nog zijn (zowel voor de leraar als voor ons) dat we ons nooit meer zouden kunnen misrekenen!

●

ONLANGS lagen alle trams van Lissabon, de hoofdstad van Portugal, op het drukste uur van de dag stil. Wat was de oorzaak van dit defekt? Wel, er was een muisje in de elektrische centrale geslopen en het had er een kortsluiting veroorzaakt.

HET laatste modesnufje in Zuid-Amerika is het kamermierennestje. In een glazen bokaal worden enkele duizenden mieren opgesloten die men dan vlijtig aan het werk kan zien. Het aanpassingsvermogen is het geheim van een Britse dierkundige. Het schijnt dat er maar één mierensoort voor dit experiment in aanmerking komt, nl. een amberkleurige Engelse mier. De Engelse regering heeft de uitvoer van dit ongewoon exclusiviteitsprodukt sterk aanbevolen en gesteund.

Kuifje's vrienden houden van bloemen en planten

VORIGE Zomer zag ik een groep kinderen vrolijk met een bal stoeien op het strand .De uitlopers van de golven spatten soms tegen hun benen uiteen en dan kon men hun helder lachen ver horen. Plotseling riep een van hen :

— O kijk eens ! Daar ligt een grote, blauwe kwal !

Ze kwamen allemaal dichter en zagen de blauwe, glanzende en glibberige kwal liggen, die door de zee was aangespoeld...

— We moeten haar doden ! zei een jongen.

— Maar ze is reeds lang dood, antwoordde een tweede.

— Dat geeft niets, wedervoer de eerste, we moeten haar toch doden, dat is plezierig !

— Hoe zullen we dat doen ?

— Heel eenvoudig ! We hakken ze met onze spaden aan stukken en begraven haar dan.

En de jongens hakten inderdaad los op de dode kwal...

Toen ik hen zo doende zag, moest ik denken aan primitieven uit een oerwoud die hun instincten niet meester zijn. En hoe dikwijls ziet men niet dat voorwerpen beschadigd of vernield worden, alleen maar omdat sommige mensen er behoefte aan hebben moedwillig iets stuk te slagen of pijn te doen.

Wat doen we als we een mierennest vinden ? Het met onze grote voeten uit mekaar schoppen. Hoe dikwijls breken we tijdens een wandeling geen takken van de bomen, vernielen struiken en vertrappen bloemen alléén omdat we het prettig vinden iets te kunnen vernielen.

Kijk eens naar de muren van onze openbare gebouwen, schutsels en afsluitingen ! Het schijnt wel of we niet kunnen verdragen dat er ergens een effen witgekalkte muur of onbeschilderd schutsel is. Ze zijn daar, integendeel, speciaal omdat wij ze op een of andere manier zouden kunnen beschadigen !

Laten we eerbied hebben voor alles wat leeft, voor alles wat geschapen werd voor ons gebruik en om ons het leven aangenaam en schoon te maken. Trachten we steeds insecten en alle dieren te bekijken zonder hen te storen en als we bloemen ontdekken, bewonderen we deze zonder ze aan te raken...

ONZE BRIEVENBUS

Pierre Verbist, Berchem. — Om lid te worden van de club, stuur je ons je volledige naam, adres, geboortedatum en een pasfoto. Indien je geen abonnement hebt, betaal je voor de lidkaart 10 frs., anders ontvang je ze gratis. Om een Kuifjeskenteken te bekomen stort je 10 frs. op onze P.C.R. ofwel steek je voor 10 frs. postzegels in de omslag. Ik hoop je spoedig welkom te mogen heten !

Robert Dehaes, Wezembeek. — Dank voor je sympathieke brief. De voorwaarden om in de club te treden lees je hierboven.

D. van Peke, Leuven. — Om het knutselboekje te krijgen, moet je slechts een boekhandel binnen stappen, daar kan men je niet alleen de prijs, doch ook alle verdere inlichtingen geven.

Erik Heudbuchel, Bree. — Proficiat met je initiatief. Ik hoop weldra een lange lijst van de leden van je club te mogen ontvangen. Vergeet niet dat al de leden een lidkaart moeten hebben, die door ons werd gestuurd. Vele groeten voor jou en alle vrienden uit Bree.

Theo Ceelen, Helchteren-Limburg. — Staat je pet goed ? Ik ben benieuwd hierover iets te vernemen. Met een stevige handdruk.

Jan Cabouter, Waterschei. — Jan, hier gaat je oproep ! **Alle Kuifjesvrienden van Hasselt en omgeving wenden zich tot Costerwijk, Heldenplein, 2, Hasselt,** om een Kuifjesclub te stichten en samen fietstochten te ondernemen.

Hans Siffer, Nieuwpoort. — Dank voor je brief. Het Kuifje's schrijfpapier kun je bij ons verkrijgen tegen 6 frs. (in postzegels) voor een omslag. Heb nog wat geduld voor de bons.

KEN JE DEZE LUCHTFOTO'S ?

In de oplossing van deze kijkplaat kwam een fout voor. Foto nr 5 stelt niet de Sint-Salvator van Brugge, maar wel de O.L. Vrouw Kathedraal voor.

KUIFJE

Administratie, Redactie en Publiciteit :
Lombaardstraat, 24
Brussel.
Uitgever-Bestuurder :
R. LEBLANC.
Drukkerij : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. — In Nederland : W.A. Palm, Boekenimport en -export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag.

over twee weken

verschijnt ons

SPECIAAL PAAS-NUMMER

op 32 bladzijden!

Wil je dit niet missen, bestel het dan nu reeds bij je gewone dagbladverkoper !

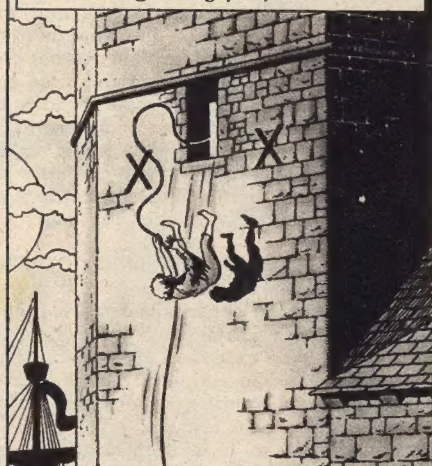

Voor alle inlichtingen en bestellingen kan men zich wenden tot de O.S.B.E.F. (Office Scolaire Belge d'Education par le film), Ravensteinstraat, 36, te Brussel. Tel. 11.80.37.
N.B. — Het zijn lichtbeelden van 33 mm.

Sterke Jan

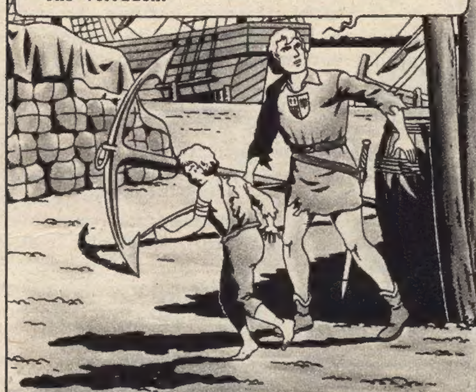
DOOR BOB DE MOOR

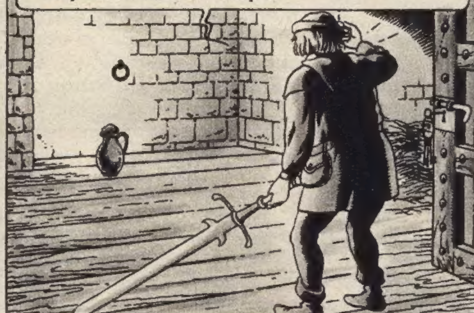
Koen, een kleine jongen, werd veroordeeld en opgesloten in het Steen te Antwerpen. Het is nacht en plotseling zoeft er een pijl door het getralied venster. Het is het sein van ridder Jan, die zijn jonge vriend komt verlossen...

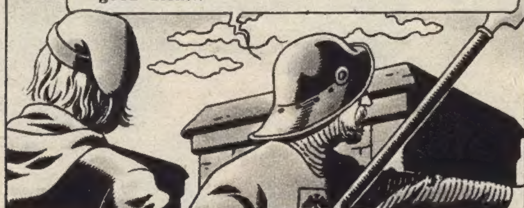

SPOEDIG ZAKT DE VALBRUG VAN HET STEEN RAMMELEND OMLAAG. ENKELE SCHOUTSKNECHTEN RENNEN DE WERF OP... DE JACHT WORDT INGEZET.

(Wordt voortgezet.)

De Jockey of het Paard?

TIEN renpaarden komen uit de bocht gestoven en vliegen pijlsnel over het laatste rechte stuk van de baan. Met wapperende manen en aangevuurd door het rijzweepje van hun ruiters schieten ze naar de eindmeet toe, die nog ongeveer acht honderd meters verwijderd is. Op de tribunes zijn de toeschouwers rechtgeveerd om beter te kunnen zien. En kijk, een paard gelukt er in zijn onmiddellijke concurrent voor te steken en schijnt het daarbij niet te laten. Met lange soepele sprongen schiet het voorbij een hele rij paarden en spoedig weten de toeschouwers, die luidruchtig lucht geven aan hun bewondering, dat het Hamilcar is, een prachtig voskleurig paard, vijf jaar oud en ook de top-weight uit de koers. Zou het niet te laat zijn om de koers nog te winnen? Er restten nog slechts vijf honderd, neen nog maar drie honderd meters... Hamilcar schijnt onvermoeibaar en wint nog steeds veld en de enthousiaste menigte volgt hem met de ogen en sommigen zelfs met handen en voeten... Nog honderd, nog vijftig meters!... Het mooie renpaard vliegt letterlijk over de piste, op tien meters van de eindstreep komt het ter hoogte van de kopman. Het is een spannende strijd tussen de twee rivalen. Een ongelijke strijd, want Hamilcar draagt 68 kg. terwijl zijn rivaal er slechts 45 te torsen heeft en toch, jullie raden het, wint Hamilcar met een lengte!

De toeschouwers jubelen en een heer die vooraan op de tribune staat, waarschijnlijk een kenner, zegt : « Het is de jockey die gewonnen heeft! Indien hij dezelfde inspanning van zijn paard tien sekonden vroeger of tien sekonden later gevergd had, zou hij niet als overwinnaar uit de strijd gekomen zijn! »

WORDT HET PAARD DOOR ZIJN BERIJDER "BEZIELD"?

En die onbekende heer had gelijk, vrienden. Het gebeurt dikwijls dat de volbloeden, die aan een wedren deelnemen, gelijkwaardig zijn en dan is het de ruiter die door zijn kunde en ervaring de overwinning behaalt. Een eigenaardige stiel, die van jockey! Weten jullie dat ze niet meer mogen wegen dan 55 kg. voor een gewone koers, en 65 kg. wanneer het specialisten zijn in de wedlopen met hindernissen? Hun lengte speelt eigenlijk geen rol, maar jockey's zijn over 't algemeen toch klein en teer gebouwd, alhoewel dit niet wil zeggen dat ze zwak zijn want, een wedren vergt veel inspanning en een groot weerstandsvermogen. Denk eens aan, wat het moet zijn twee of drie kilometers afleggen tegen een snelheid van acht honderd meter per minuut! Een jockey is tegen deze grote windverplaatsing niet beschermd zoals b.v. een auto- of motorenner. In de « finish » helpen ze bovendien hun paard met de armen en er is heel wat lenigheid nodig om een harmonisch geheel te vormen met het rhythme van het volbloed, vooral wanneer dit als een wervelwind vooruit schiet.

DROOG BROOD EN TURKSE BADEN

Het leven van een jockey is niet zo prettig, want ze verkeren in de voortdurende vrees te dik te worden! Het is daarom dat jullie ze soms 's morgens vroeg door de lanen in het bos kunt zien lopen ingeduffeld met drie of vier wollen pull-overs. Ze vermijden alle vetstoffen en eten gewoonlijk slechts groenten en rood vlees. Ondanks al deze inspanningen en ontberingen moeten ze regelmatig een Turks bad nemen om te vermageren!

VAN DE KUNDE VAN DE RUITER HANGT HET AF!

Natuurlijk volstaat het niet mager te zijn, om een goeie houding te hebben op je paard en om jockey te spelen. De jockey haalt de overwinning niet alleen met zijn spieren en stevige longen, doch met zijn hersens. Op de juiste wijze starten, zich zo in de groep scharen dat men niet ingesloten raakt, al de mogelijkheden en ook de voorkeuren van zijn paard op zijn duimke kennen (er zijn inderdaad volbloeden die er aan houden reeds van bij de start aan de haal te gaan) dat is de taak van een jockey. Dat hij een volmaakt ruiter moet zijn, die weet hoe hij zich in het zadel moet houden om het dier niet te belasten door zijn gewicht, die zijn zweepje hanteert in de juiste kadans en zonder zijn paard te « ontwrichten » spreekt vanzelf. Dit zijn nochtans zaken die men pas leert na veel oefening en die meer intelligentie, koelbloedigheid en ook meer gevoel vereisen dan men zou denken.

HOE WORDT MEN JOCKEY?

Het is tussen de staljongens, die van in hun prille jeugd contact hebben met renpaarden, dat men meestal de jockeys recruteert. Als ze vijftien of zestien jaar zijn, stijgen ze als « leerling » te paard en hun onervarenheid wordt voor een deel goed gemaakt door het feit dat hun rijdier 10 of 15 kg. minder te dragen heeft. In vele koersen mogen ze geen zweepje of stick meenemen omdat ze daarvoor nog niet de nodige ervaring bezitten. Slechts als ze reeds een bepaald aantal overwinningen in de wacht gesleept hebben, krijgen ze deze, om de reeds erkende jockey's met gelijke wapens te kunnen bestrijden.

Het spreekt vanzelf, dat het een stiel is die de mens vlug uitput. Als jockey's veertig of vijf en veertig zijn, wil het hart niet meer mee en zijn hun spieren stijf. Een jockey met verstand legt dan ook zijn petje neer. Zijn fortuin is trouwens gemaakt, want indien men met een beetje overleg te werk gaat, kan men met dit stieltje een aardige duit opzij leggen. De oudere jockey's worden dan oefenmeester en kijken met blikken vol heimwee naar de jongeren. Zoals de autorenners, en kampioenen van motocross of voetbal, vergeten ze vlug al de inspanningen en de gevaren en denken nog alleen terug aan de mooie herinneringen van spannende wedrennen...

DE PARELVISSERS

Jesselton, kapitein van de Hollandse oorlogsbodem Amaranth, kon Manrico, gouverneur van het eiland Ceylon, overmeesteren. Hij dreigt deze op te knopen, wanneer hij geen toelating krijgt parels te vissen...

(Wordt voortgezet.)

Volgende week : HET GALJOEN IN GEVAAR !...

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs stortte neer in Afrika. Dzidziri, die de reis als verstekeling heeft meegemaakt, brengt het er levend af. Hij hoopt dat zijn nieuwe vrienden, de Zonen van de Leeuw, Yves en Sophie zullen redden. Als ze bij de wrakstukken van het vliegtuig komen, is er geen levende ziel meer te bespeuren...

VERDWENEN!... Niets meer. Geen enkel spoor zo ver de brousse reikte. Er waren slechts de wrakstukken van de Normandie des Airs, die aan stukken gehakte bomen en de doodse vleugelslag van de gieren die terugkwamen en zich op de boomtakken in de omgeving zetten. Het was een tragisch visioen dat bij Dzi de herinnering wakker riep aan een boek waarin sprake was over Indië met zijn torens van stilte en akelige krengen. Hij onderdrukte een huivering...

Zou Yves, de schitterende piloot, zou de zachte Sophie het slachtoffer geworden zijn van wilde dieren? Zou de uitvinder Hage-Davricourt aldus de dood gevonden hebben?...

Neen, hij wilde niet dat deze gedachte bezit van hem nam; hij weigerde te geloven aan deze totale ondergang. Hij was vertrokken om hen te redden. Hij had nu vrienden. Deze Zonen van de Leeuw waren overtuigd van zijn moed en hij wilde dat zijn vrienden nog leefden, dat hij hun terugkeer naar Frankrijk zou kunnen bewerken.

De inboorlingen die eerst als versteend waren blijven staan, liepen nu heen en weer. Men zou geloofd hebben dat het jachthonden waren op speurtocht naar wild. Laobé, de kleine zwarte, was de ijverigste. Hij rilde, boog zich naar de grond toe, beroerde de aarde met de handen en bukte zich nog dieper om het zand te besnuffelen.

— Zoek en breng het me! wou Dzi roepen alsof hij tot een hond zou gesproken hebben, die de reuk van een haas of een vlucht patrijzen zou ontdekt hebben.

Maar wat was er gaande? Waarom kwam Laobé terug met een triomfanteIijke en tegelijkertijd tragische houding?

— Bama-Fantous... hakkelde hij.

Waarom kwam Nomogo-Kooso, de Tovenaar en Medicijnman aangehold en was hij zo geschrokken?

— Bama-Fantous... Uuuu!

Van alle kanten kwamen ze toegelopen met drukke gebaren en ze zwaaiden dreigend met hun wapens tegen een ingebeelde vijand. Sommigen richtten hun pijlen tegen de hemel waar de zon onverstoorbaar stookte.

— Zouden ze uitleggen wat ze gevonden hebben? mopperde Dzidziri.

— Hé, wat heb je ontdekt? vroeg hij aan Nomogo-Kooso.

En de Tovenaar begon de ontdekking uit te leggen met zo'n radde tong en onderstreept door zoveel gebaren, dat hij de draad van z'n vertelling soms kwijtraakte.

De vrienden van het Leeuwtje met de vlammende manen waren meegenomen door de Zonen van de Krokodil. En Nomogo-Kooso vervloekte die Bama-Fantous tot in de elfde generatie.

— De Zonen van de Krokodil?

Nomogo-Kooso nam Dzi mee en toonde hem een lang spoor in het zand. Hij bootste de aanval en de verdediging na en daarna een lichaam dat zwaar viel. Hij sprong op handen en voeten om aldus een waanzinnige woede uit beelden. De imitatie was zo volmaakt dat Dzi geloofde een krokodil te zien.

— Ja, de Zonen van de Krokodil zijn gekomen... veel talrijker dan de mieren van een mierennest... Ze hebben je vrienden en de godin met het gelaat zo wit als de maan en het haar zo stralend als de zon aangevallen... En ze hebben hen megevoerd...

— Levend?

Dzi had dit woord gezegd met dichtgesnoerde keel. Leven zijn vrienden nog? Laobé knikte levendig met het hoofd en iedereen scheen het daarmee eens.

Ja, de drie blanken leefden nog.

— Leven nog?

Ja, doch de Zonen van de Krokodil waren even wild als wreed en niemand had kunnen zeggen wat er intussen met de blanken was gebeurd. Verontwaardigd sprak Dzidziri:

— Zijn jullie mijn vrienden, Zonen van de Leeuw? Zouden jullie de vrienden die ik hier achterliet niet willen zoeken?

— De Bama-Fantous zijn onze vijanden, wedervoer Nomogo-Kooso dadelijk. Sedert manen en manen, vóór de vader van mijn vader en de vader van de vader van mijn vader, hebben wij slag geleverd met hen. Helaas, de Zonen van de Leeuw zijn zwakke broers, vergeleken bij de Bama-Fantous!

Zwakke broers? Dzidziri bekeek de zwarten. Ze waren groot, wel gebouwd en kloek gespierd. Wat bedoelden ze eigenlijk? Hij vroeg het en Laobé verklaarde dat de Zonen van de Krokodil dwergen waren maar zo talrijk als gierstgraan.

Herhaalde keren hadden ze de gronden van de Zonen van Simba overvallen en alles verwoest. Sedertdien had niemand het nog aangedurfd de strijd met hen aan te binden.

De jagers, die Dzi omringden, deelden de mening van hun chef. Een tragische en melancholische uitdrukking kwam op hun gelaat. Men kon het aanvoelen dat ze zich geslagen voelden door het noodlot. Ze hadden hun nederlaag aanvaard en zich teruggetrokken in Nyabassam, zij, die eens meester waren over heel het land.

Stoutmoedig en brutaal wiekten de gieren boven hun hoofd. Met gespannen vleugels lieten ze zich naar beneden glijden en hun wreed oog zocht naar de prooi die ze dan verscheurden. Hoog in de lucht vlogen de maraboes met hun zwarte rug en witte buik.

Dzidziri had zich op de rode bult van een termietennest gezet en vermaande zijn nieuwe vrienden:

— Zouden jullie niet moediger zijn dan een jakhals? Zouden jullie bibberen voor een krokodil?

Maar Nomogo-Kooso stribbelde tegen:

— Heb je reeds een gevecht tussen een leeuw en een krokodil gezien? Als Simba naar het moeras gaat om zijn dorst te lessen, let hij wel op dat hij niet in de muil van Bama terecht komt. Soms gelukt dit onwaardig beest, dat zich voedt met krengen en zich verborgen houdt in het water, er in Simba te overmeesteren. Dat is een verschrikkelijk gevecht...

De Tovenaar bootste de leeuw na die zich over het water buigt en een van zijn broeders springt toe en omvat hem. Beiden vechten ze nu als de leeuw en het kruipdier...

— Begrijp je het ,jonge Leeuw?

Neen, Dzidziri gaf zich niet gewonnen. Vooraleer hij zich gewonnen geeft zal hij het onmogelijke proberen om zijn vrienden te helpen.

— Als jullie het niet wagen de Zonen van de Krokodil aan te vallen, ga ik alleen... Toon me de sporen.

De negers lieten zich meeslepen door zijn stoutmoedigheid en toonden hem de sporen in het zand. Men volgde deze. Ze liepen door de brousse, het hoge gras was vertrapt. Hier waren talrijke voeten voorbijgegaan... De koorts van Dzidziri stak de Zonen van de Leeuw aan. Er werden verkenners uitgezonden, ze schoten als een pijl vooruit en kwamen terug. Anderen kropen in de bomen, zetten de handen boven de ogen en zochten de horizon af. Hun lang gerekte oorlogskreet weergalmde:

— Uuuu! Uuuu!...

Plotseling hield de brousse op en zo ver men zien kon strekte de vlakte zich uit. En ginds, heel ver, was een grijze lijn waarneembaar omzoomd met het groen, scherp riet.

— Dàâr, dàâr, herhaalde Nomogo-Kooso wiens gezicht asgrauw was geworden.

De Zonen van de Leeuw bleven staan, doch waren gereed om ieder ogenblik de vlucht te nemen.

— Geloof je dat mijn vrienden daar zijn? vroeg Dzidziri aan Laobé.

— Ja, op het eiland Bama... het eiland waar de krokodil koning is.

— Goed.

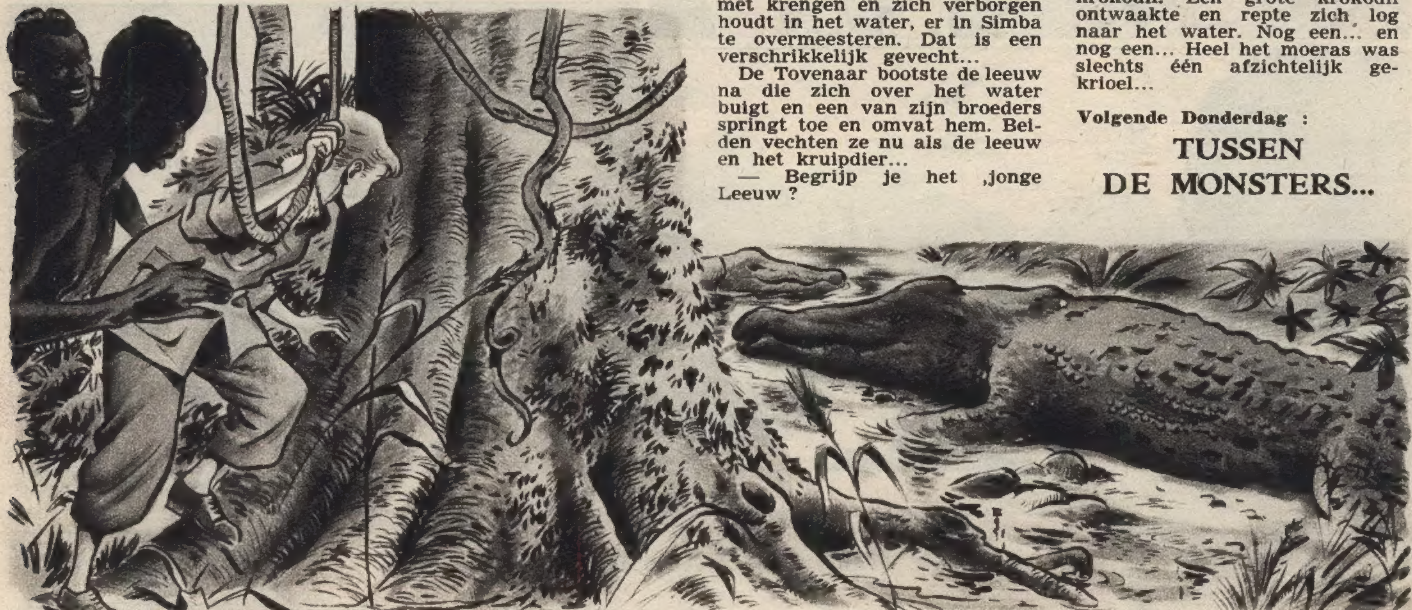
En hij ging over het brandende, dorre land waarin geen enkel spoor geschreven was. Nomogo-Kooso aarzelde lang doch dan liep hij Dzidziri na. Na hem volgden de anderen. Ze stapten zwijgend voort als gebukt onder een oneindig groot gevaar.

Een zware, doordringende geur vervulde de lucht; het was de walgelijke geur van een slijkpoel vermengd met een sterke muskusgeur. Soms hoorde men een vreemd gegrom, vreselijke, razende kreten... En hoog boven het riet vlogen vogels als een wit en rose wolk.

Daar was de oever... en in de zompige bodem waren de sporen duidelijk. Men had er gevochten... Dzidziri balde de vuisten en deed een stap vooruit. Laobé gilde verschrikt. Een krokodil. Een grote krokodil ontwaakte en repte zich log naar het water. Nog een... en nog een... Heel het moeras was slechts één afzichtelijk gekriel...

Volgende Donderdag :

TUSSEN DE MONSTERS...

Een grote krokodil ontwaakte en repte zich log naar het water...

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer konden Napoleon op de hoogte brengen van een complot dat tegen hem gesmeed was. Aan het hoofd van de Mamelukken rijden ze de samenzweerders tegemoet...

De zware deur valt toe, en een kogelregen onthaalt de achtervolgers.

Hassan en de kolonel van de Mamelukken houden beraad.

Intussen bij de samenzweerders...

Er wordt aan beide kanten geschoten...

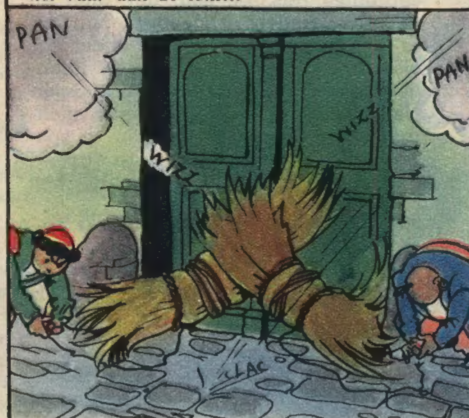
Met een bussel stroo op de rug kruipen Hassan en Kaddoer voorzichtig naar de deur...

... langsheen de dikke muur. In het stroo zit kruit verborgen...

... en zodra ze bij het doel zijn, steken ze het vuur aan de lont...

... en reppen zich...

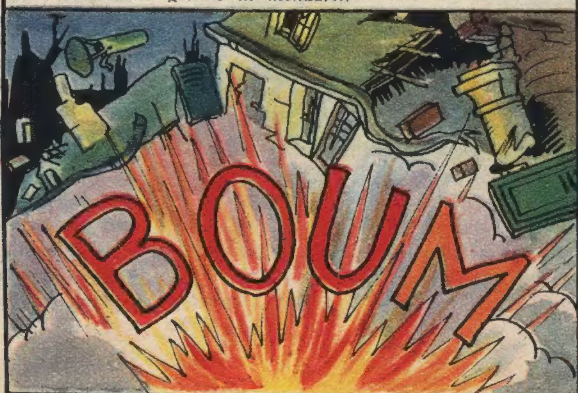
... naar een veiliger oord.

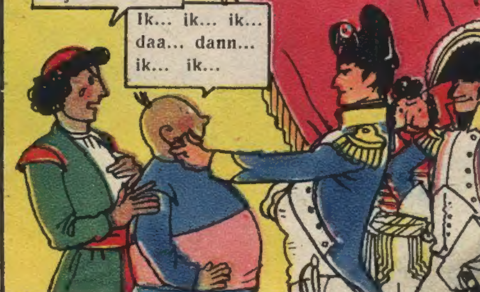
Enkele ogenblikken later vlamt het stroo, het kruit ontploft en de deur vliegt de lucht in...

Het vuur breidt zich snel uit en ontsteekt ook de wagen die achter de poort was blijven staan. Heel het huis stort met donderend geraas in mekaar...

Een uur later...

(Wordt voortgezet.)

En toch bleef

VERHAAL DOOR FR. D'ORGEVAL — GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

HET is een oude geschiedenis, maar vermits jullie er over spreken vanavond, houd ik er toch aan te verklaren dat Sparck geen verrader was! Indien hij deserteerde was dit niet het gevolg van een moord, zoals men beweerde. Sparck was opvliegend en nooit vergaf hij een belediging, maar hij was precies het tegenovergestelde van een lafaard.

De zaak met Mourrière begon eigenlijk te Fez, waar ze beiden ingekwartierd waren en voor het eerst ruzie hadden. Ze waren beiden Spahi's en Sparck was juist, om ik weet niet welke domheid, zijn graad van adjudant afgenomen. Mourrière en Sparck werden door de gebeurtenissen gescheiden en dit kalmeerde hun woede. Later ontmoetten ze elkaar in het Zuiden en de oude twist begon opnieuw.

Wie van beiden daagde eerst uit? Ik weet het niet. Wat er ook van zij, ze besloten hun onenigheid eens en voor goed te regelen. Herinner je je nog welke omstandigheden aan het licht kwamen tijdens het onderzoek voor het krijgsgerecht? Ze hadden immers beiden verlof gevraagd en waren in de vroege morgen naar een bepaalde plaats in de woestijn gegaan. Daar duelleerden ze op leven of dood. Mourrière viel en Sparck verkoos het maquis... Ja, dat weten jullie, want in die tijd werd er in alle posten van het Zuiden over gesproken.

Sparck kwam zich nooit gevangen geven, hij liet zijn leven niet bij de hyena's in de woestijn, doch vond onderkomen bij een vijandige stam en het is daarom, dat men vertelde dat hij een verrader was. En toch werd die Sparck een legendarische figuur.

Tien jaar lang vernam men over Sparck nu en dan iets door een chef van een onderworpen stam of door de meharisten. Welke rol speelde hij eigenlijk bij de Tafilaliens? Was hij hun gast, hun chef of hun gevangene? Een mysterie.

Het is mogelijk dat Sparck dit alles tegelijkertijd was. Je moet weten dat die voormalige adjudant Sparck zijn mannen kon drillen en hij van een handvol woestijnzonen echte fanatieke strijders wist te maken. Dat alles weet ik beter dan wie ook, want ik was er bij Sparck toen hij stierf...

Er heerste een grote stilte. Iedereen had aandachtig geluisterd. Men had de glazen neergezet en tussen de rookwalmen van pijp en sigaret kon men zien dat alle blikken op het gebronsde gezicht van kolonel Dunain gevestigd waren. En deze vertelde, met zijn ietwat hese stem, het vervolg van z'n verhaal:

— Ik was toen luitenant en niet meer van mijn proefstuk, want de volgelingen van die oude bandiet Abd-el-Krim hadden me reeds menige kwetsuur toegebracht. Ik voeg er dit slechts aan toe, om te bewijzen dat ik die heren van de woestijn en hun wijze van optreden goed kende, toen ik met dertig soldaten naar de post van Benarib vertrok. Het was een kleine inspectietocht en ik bracht meteen versterking, want verschillende karavanen waren in die streek aangevallen en al de vijandelijke stammen uit de omgeving, gaven blijk van een onrustwekkende bedrijvigheid. Het was een eentonige reis. De zon, het zand en de hete winden droogden je uit tot in het merg. Mijn twee onderofficieren, een Fransman en een inlander, waren beiden vlug en dapper. Na zes dagen — of beter zes nachten, want om onze rijdieren te sparen vermeden we de grootste hitte — hadden we drie vierde van de weg afgelegd. Toen stak de sirocco op.

Uren lang lagen we dicht tegen elkaar gedrukt om de brandende zandkorrels te ontwijken. De hitte was ondraaglijk, doch toen de nacht een lichte verbetering bracht, gaf ik bevel op te stijgen. Het was trouwens ook niet goed nog langer in de woestijn te wachten, want de dieren hadden schrik en enkele soldaten werden overvallen door hun oude koortsen. Ze klappertandden. We moesten dus al het mogelijke doen om de post te bereiken.

We marsjeerden vier uur onafgebroken en onze kolonne werd aldoor langer en langer, men hoorde het klakken van de zweep en soms ook het gebrom of gevloek van soldaten en onderofficieren. Plotseling zoemde dat bekende hoge gefluit door de lucht en de kogels ploften in het zand. We staakten de galop... we waren in een mooie hinderlaag gevallen! Eerst scheen het echter niet zeer ernstig, de kogels floten karig en ik dacht: het zijn een handvol « djich » die ergens hun slag hebben geslagen. Het bijzonderste was, naar mijn mening, met hen in contact te blijven tot de volgende morgen en dan met hen af te rekenen. Ik gaf bevel de kolonne opnieuw te vormen, buiten het bereik van de kogels, terwijl enkele van mijn mannen op het goed valle het uit in de richting van de vijand zouden schieten. Ikzelf trachtte de sterkte van die onzichtbare aanranders vast te stellen, doch werd gehinderd door die vervloekte wind die weer opgestoken was.

— In voeling blijven met de vijand! Contact houden!

Het schieten hield op en links, rechts, voor en achter ons flitsten nu en dan lichten aan.

— Luitenant, willen ze ons niet omsingelen?

De Franse onderofficier was naast mij komen staan. Twee paarden waren gewond en heel de omgeving scheen te beven onder een onzichtbare dreiging. Schaduwen gleden over het zand, werden duidelijker en verdwenen weer. Het waren stenen, struiken of mannen in het zand gehurkt.

— In het zadel!

We zullen ons niet laten in het zak zetten gelijk kinderen. Dat ware beslist te dom! Het leder van het paardentuig kraakte en in de geweren en op onze sabels kleefde zand. De paarden hinnikten. We stoven in galop vooruit zonder zelf te kunnen aanvallen, daar de vijand overal was. Het was geen vlucht, maar we vonden het dom, daar als onbeweeglijke schietschijven voor enkele Arabieren te dienen, die achter de rotsen verscholen lagen. Zodra het licht werd zouden we ons wreken!

— Verlies het contact met de vijand niet! Verlies het contact niet!

Het was een vreemde marsj, net een

hij trouw!

manœuvre op het oefenveld. De kolonne zwenkte, maakte halve draaien, stond plotseling stil om dan weer in een andere richting verder te gaan. De stilte werd alleen onderbroken door het geluid, nu eens zacht dan hard, van de laarzen op steen of zand en het gehijg van de paarden. Nu en dan een korte ontploffing voorafgegaan van een lichtstraal. We beantwoordden die schoten en troffen vaak roos, want we hoorden de kreten van de gewonden opklinken in de nacht.

— De dag ! Lieve hemel, de dag, komt die dan nooit ?

De dag kwam toch, en we kregen niet eens de tijd om de silhouetten te zien die achter de stenen verborgen lagen, als er reeds een machinegeweer op ons gericht was.

Die duivels hadden waarachtig een knappe tactiek. Ze hadden voorgewend heel zwak te zijn, terwijl ze in werkelijkheid wel twee à drie honderd soldaten hadden opgesteld en we bijna geheel ingesloten waren.

Chargeren ! We chargeerden niet eenmaal, doch tien, twintig maal. We stootten op een groep Arabieren. We joegen ze uiteen en namen hun plaats in achter de rotsblokken. En weer anderen kwamen op ons toe met een lang mes tussen de tanden. Ze waren talrijk en bovendien goed gewapend. De strijd was te ongelijk en we trachtten ons een uitweg te banen. Dit alles zou heel slecht zijn afgelopen, doch in het hevigste van het gevecht, ik was met twaalf man afgescheiden van de rest van de kolonne, slaakte een van onze soldaten een luide kreet. Ik begreep hem niet, maar volgde zijn gebaar met de ogen.

Achter ons, in onze sporen kwamen ruiters afgestoven. Toen ze naderden zagen we dat het niet onze Spahi's waren.

— Dat ziet er lief uit !

De ruiters stopten plotseling, ze deden het zand hoog opstuiven en dan scheen het alsof ze beraadslaagden en één van hen verwijderde zich...

De Tafilaliens, verrast door die onverwachte tussenkomst, stopten de aanval. Wij keken toe en dachten er niet aan gebruik te maken van deze kans. Ik bekeek de ruiters scherp en lang. Hun chef was een grote, sterke kerel en ik zou er mijn hoofd op verwed hebben, dat hij geen inboorling was. Hij opende zijn boernoe en ik zag dat zijn borst in een rode tuniek gesnoerd zat.

En dan begon de charge !

Niet de onze, niet die van onze uitgeputte paarden, en vermoeide, gewonde en door dorst gefolterde manschappen, doch de charge van de twintig ruiters die zo pas aangekomen waren. Mijn gebuur richtte zijn geweer. Ik zag dat hij op de chef mikte en ik had nog juist de tijd een stevige vuistslag op zijn arm te geven, zodat de kogel in de lucht verdwaalde.

— Idioot ! Ze hebben het niet op ons gemunt !

Dan beval ik :

— Allen hierheen ! We zullen hen helpen !

De grote boernoe was afgevallen en te midden van het gewoel dat reeds ver af was, zagen we de rode vlek die over het zand galoppeerde. Het opzet waarin wij niet geslaagd waren was onverwacht en in een ommezien uitgevoerd door dat handvol Arabische ruiters.

Onze aanvallers vluchtten in paniek naar alle kanten, zonder zich te verdedigen. Ze wilden zich hergroeperen, doch moesten opnieuw de wijk nemen. Onverpoosd zaten de Arabische ruiters hen op de hielen en namen hen onder vuur. Toen de rode vlek viel, bleef er van de aanranders niets over dan enkele angstige vluchtelingen...

Onbeweeglijk, zwijgend en ernstig stonden de Marokkanen om hun chef geschaard die uitgestrekt op de grond lag. Ze bleven eerst roerloos staan, toen ze ons zagen aankomen, dan gaf één van hen een teken, ze stegen allen te paard en verwijderden zich zonder eens om te kijken...

Op mijn knieën zat ik naast de man en trachtte in zijn gezicht, dat omkranst was door een baard en vertrokken van pijn, een trek te vinden die me zou toelaten hem thuis te wijzen. Ik dacht dat hij reeds dood was, doch hij opende de ogen en stamelde langzaam en moeilijk enkele woorden in een vertrouwde taal :

— Gestorven voor Frankrijk... ondanks alles !

En dan stelde hij zich voor :

— Adjudant Sparck, van het 6e Spahi-regiment.

Dat waren zijn laatste woorden en het einde van zijn bewogen leven.

Ik zei jullie immers dat hij geen lafaard was...

(Wordt voortgezet.)

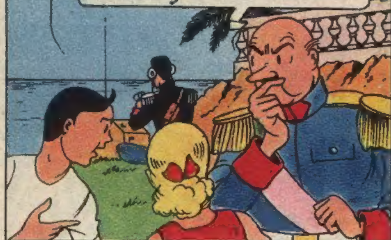
DE BRONZEN SLEUTEL

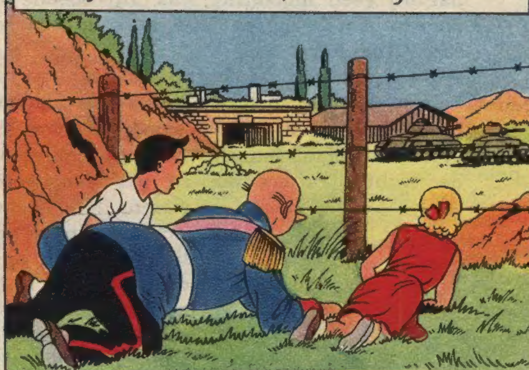
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

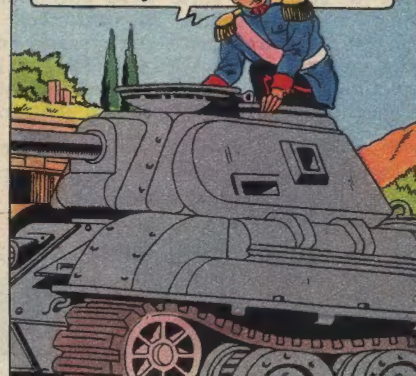

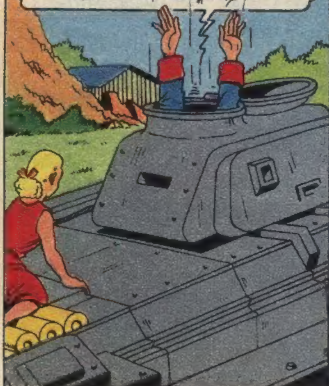

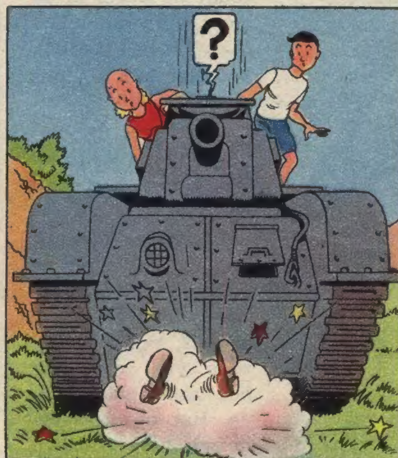
Onze vrienden bekijken de resultaten van hun bombardement en zien tot hun ontsteltenis dat de brachiosaurus, die in Mocano zoveel schade aanrichtte, nog ongedeerd is...

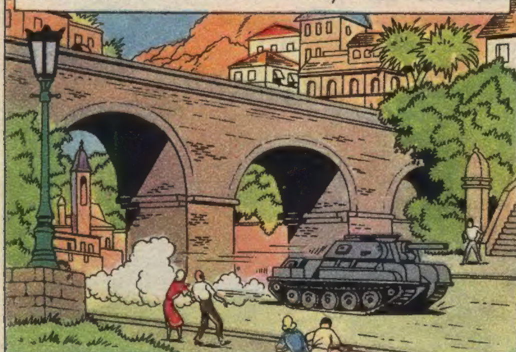

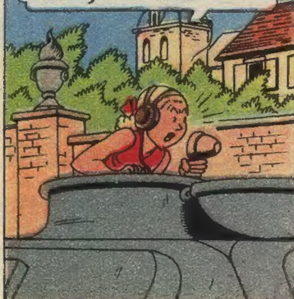

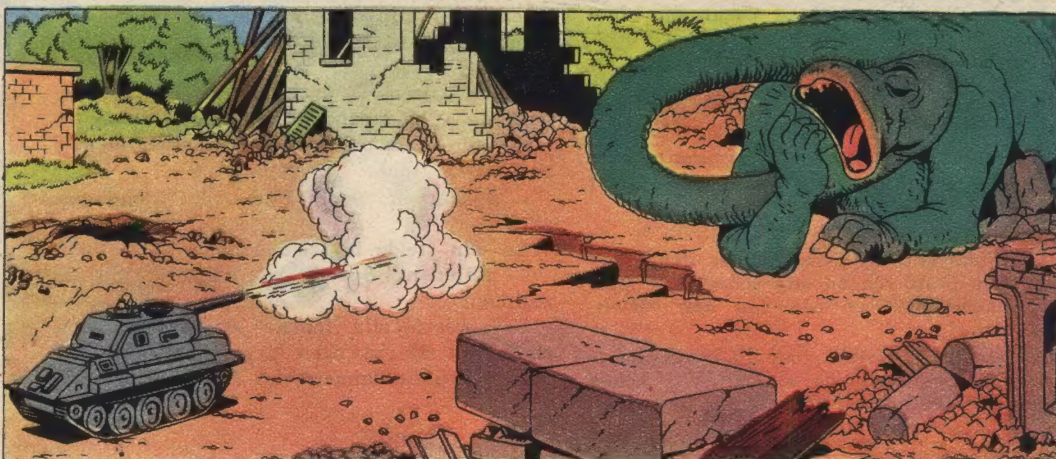

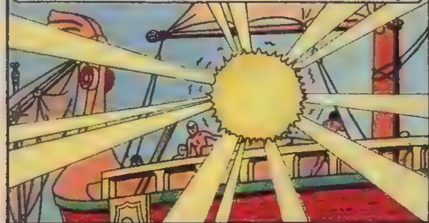
(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

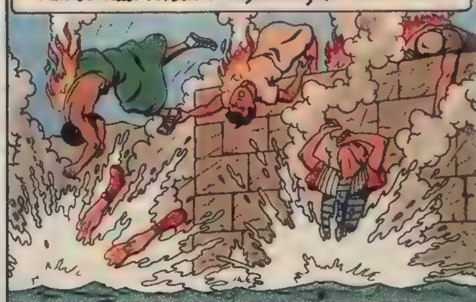
HET VERVLOEKTE EILAND

Alex werd door Cesar naar Carthago gezonden om de daders van de geheimzinnige aanslagen, welke in de stad gepleegd worden, op te sporen. Alex luistert naar de goeverneur...

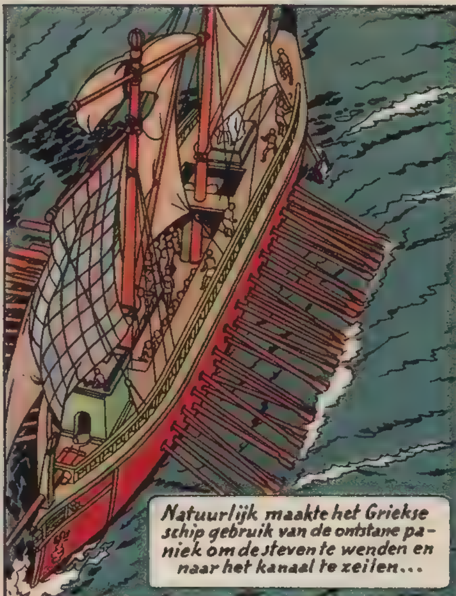
Teksten en tekeningen van J. Martin

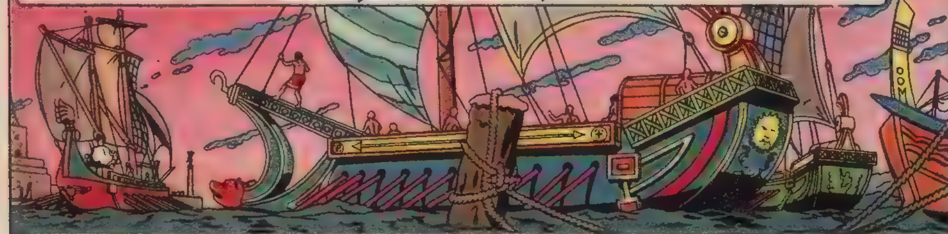

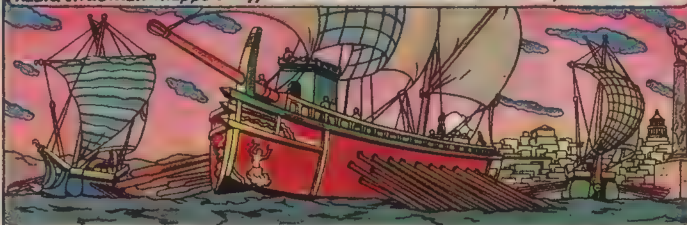

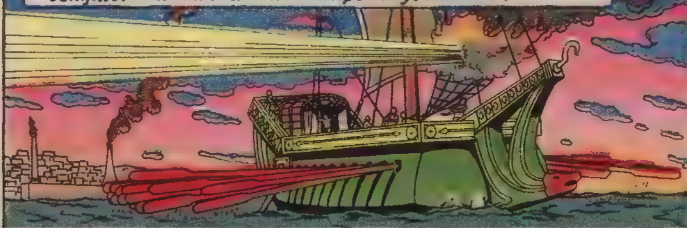

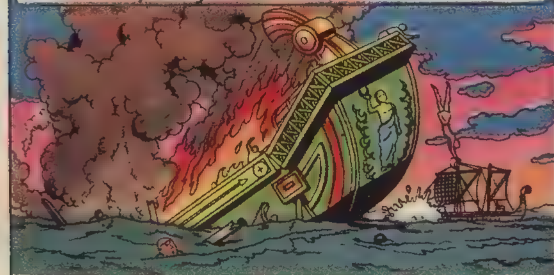

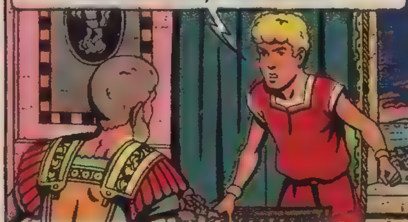

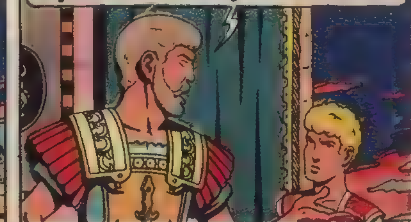

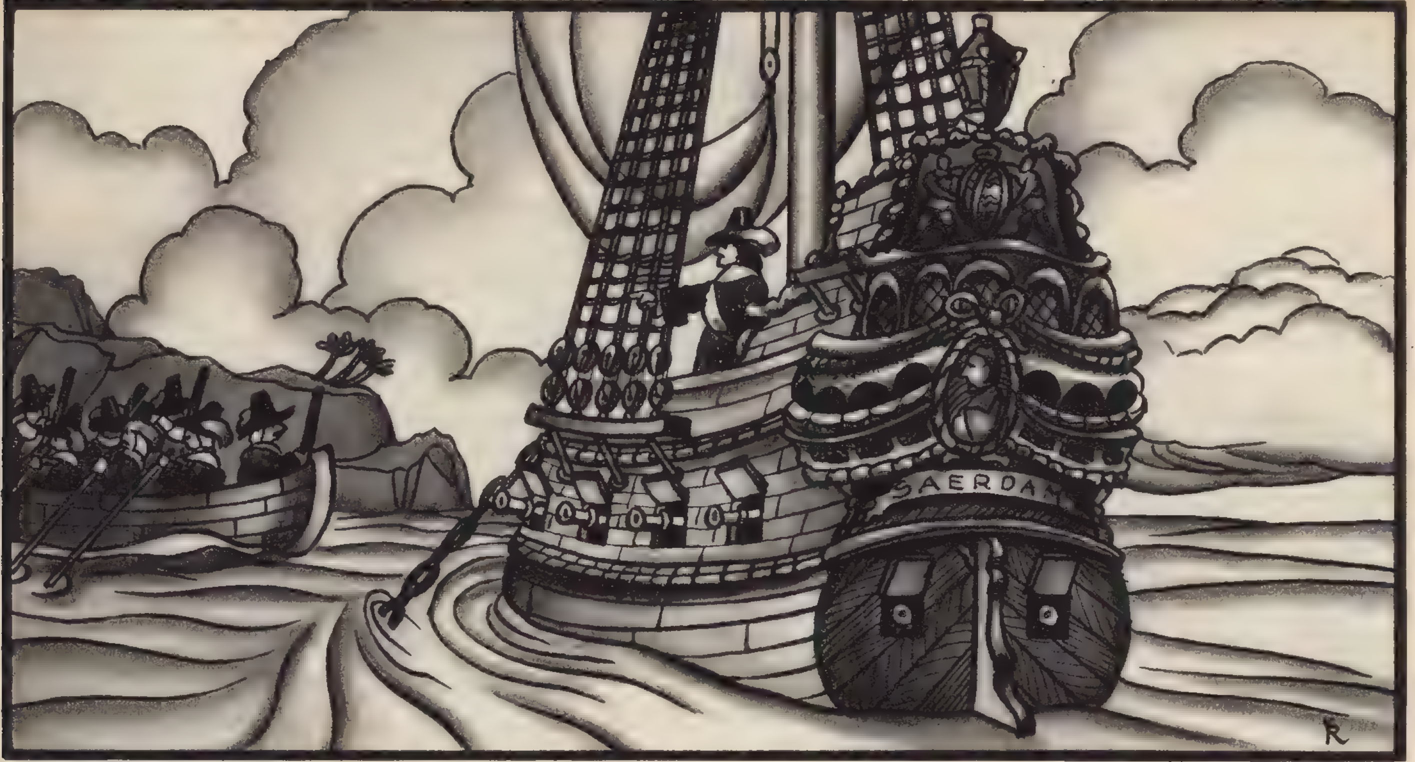

(Wordt voortgezet.)

OMMANDEUR PELSAERT voer ten jare 1628 op zijn vlagschip de « Batavia » uit Texel weg — in kiellinie volgden de « Dordrecht » en de « Assendelft ». Jong nog, had Frans Pelsaert het door Spanje benauwde Antwerpen, zijn geboortestad, geruild voor de ruime zee; nu zeilde hij in dienst van Hun Hoogmogenden de Bewindhebbers van de Oost-Indische Compagnie naar de Oost.

Er lagen reeds maanden oceaan achter de rug, toen de noodlottige storm de « Batavia » verraste. Het was in de nacht van 4 Juni 1629. De commandeur, ziek te kooi, had het roer in handen moeten laten van een schipper die niet eens wist in welke wateren het schip terecht gekomen was. Zijn koers onzeker, steigerde het met een stormbezaan door de duisternis. Toen werd, boven de gierende wind uit, het razen van hoge branding gehoord. Er voer een siddering door het schip dat kreunde en struikelde. De « Batavia » was op een rif vastgelopen.

Met gebroken mast, door brekers overspoeld, lag de fregat in de ziedende branding, en scheurde langzaam open.

« Mast afkappen! » brulde de schipper. Vruchteloos kerfden de bijlen in 't want: de mast lag in de takels verward, en bleef op de beschansing wegen.

Tegen de morgen bedaarde de hoos. Op een paar boogscheuten afstand schemerde een eiland : schier niets dan rots en schuimende branding. De commandeur dacht snel na. Aan boord waren vrouwen en kinderen die angstig jammerden in 't ruim en smeekten om aan wal te worden gezet. Intussen sijpelde door haastig gestopte barsten, het water binnen. Muitziek in 't aanschijn van de ondergang, hadden soldaten en bootsgezellen de brandewijn aangeboord...

Kort roept de commandeur Pelsaert zijn bevel: « Vrouwen en kinderen aan wal! »

Trouwe pikbroeken schieten naar de takels. Moeizaam worden de boten bemand. Sterke armen roeien krijtende vrouwen en huilende kinderen aan wal, waar zij doornat, maar behouden staan te rillen. Doch nauwelijks op vaste grond worden de twintig vaten brood bestormd, kostbaar drinkwater stort verspild in 't zand... IJlings aan land gezet, rantsoeneert de commandeur met gestrenge hand de levensmiddelen. Voor 't water is het reeds te laat. Er blijft amper genoeg voor enkele dagen. Op het eiland zijn honderd tachtig zielen, en zij vinden beek noch poel. Wenend, de kinderen op de arm, omringen vrouwen de bevelhebber.

« Heer commandeur, onze kinderen lijden dorst. Geef ons te drinken... »

Ook mannen dringen aan : « Laten wij naar een ander eiland zeilen. De heer commandeur zal ons de weg wijzen. »

Pelsaert knikt : « Ik neem de boot en acht man. Wij zoeken water, en vinden wij niets, dan zeilen wij door tot Java om hulp. »

Acht vastberaden mannen, Pelsaert aan het stuur, roeiden de plonzende boot door de branding. Tien dagen en tien nachten doolden zij op een woelige oceaan, en vonden niets dan steile rotsen waartegen de branding daverend opspoot... De 15e Juni ontwaarden hun zout-verbrande ogen een eiland, waar regenwater in de rotsholten was blijven staan. Uitzinnig van vreugde dronken zij hun bekomst, en vulden nog tachtig kannen.

« Mannen, sprak toen Pelsaert, wij zijn meer dan honderd mijlen van het wrak af. Java is niet meer zo ver af. Laten wij koers zetten op Java. »

De pikbroeken, verhongerd en afgemat als zij waren, stemden gretig in : « Wij volgen de heer Commandeur. Met God's hulp vinden wij Java. »

Er werd gezeild, er werd geroeid. Toen hadden zij 't geluk door Hollandse schepen te worden opgepikt, en op Java te worden ontscheept.

Op de « Saerdam », een snel zeilend jacht, rijkelijk met water en levensmiddelen voorzien, kiest Frans Pelsaert, nauwelijks uitgerust, weer open zee. Worstelend met tegenwind, bereikt hij eerst de 17e September de plaats van de schipbreuk. Een boot wordt dadelijk uitgezet met water, vaten wijn en... een varken.

Met water, wijn en varken keert de boot terug. Op het eiland is geen levende ziel te vinden. Verbaasd staart de commandeur de bootsman aan.

« Geen levende ziel te vinden! » Hij tuurt onderzoekend naar het eiland. « Ha! » zegt hij dan. Een boot kwam naar hen toegeroeid. Het was Webbe Hayes met een paar haveloze pikbroeken, de kleren aan flarden, gezicht en handen zwart van kruitdamp. Hij groette stilzwijgend, en legde de wijsvinger op de lippen.

Eerst in de kapiteinskajuit, voor een maatje brandewijn gezeten, sprak Webbe Hayes. Zijn trouwe ogen waren diep gezonken, en zijn stem klonk hees.

« Indien ik hier nog zit, commandeur, is het een wonder. Dit eiland is een kerkhof. Honderd vijf en twintig mannen, vrouwen en kinderen werden hier vermoord. » — « Vermoord? » Pelsaert bezag hem met argwaan: was de man krankzinnig?

Webbe Hayes zuchtte : « Vermoord... Lafhartig vermoord. Luister, heer Commandeur. Het is alles te wijten aan de onderstuurman Jeronimus Cornelisz. Hij wou bij uw terugkeer uw schip overweldigen om op zeeroof uit te gaan... »

Pelsaert onderbrak : « Waar is de onderstuurman? »

Webbe Hayes stelde hem met kort gebaar gerust: « Gevangen, in mijn handen... Er was volk te veel, geen eten genoeg. Uitgestuurd om water naar het nabije eiland, ontsnapte ik aan de slachting. Ik ontstak vuren en de overblijvers stuurden op vlotten naar mij toe. Wij waren met vijf en veertig man. Keer voor keer werden wij bestookt, keer voor keer sloegen wij de aanval af. Toen beproefde het Cornelisz met een list. Wij lagen in hinderlaag, en Cornelisz liep er in. Zijn opvolger, Wouter Loos, dacht ons daarop te verrassen. Ook zijn aanval konden wij afslaan. »

Webbe Hayes zuchtte vermoeid. De commandeur balde de vuisten. Op dat ogenblik werd er geroepen: « Een boot! » Niet weinig verbaasd zag Pelsaert hoe een zwaar bemande boot, met Wouter Loos aan het roer, naar de « Saerdam » werd geroeid.

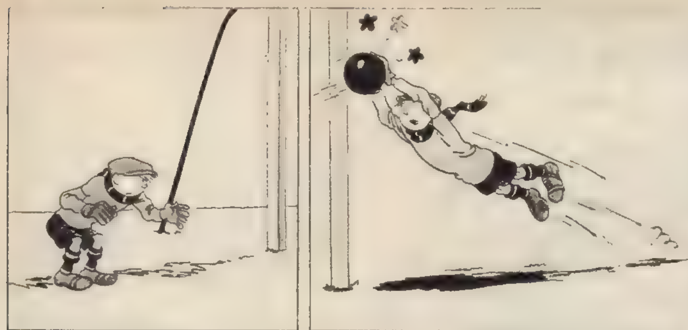
Pelsaert trad op de kampanje en riep de muiters toe : « Wat betekenen die geweren en hartvangers? » — « Gij verneemt het als wij op dek zijn! » snauwde Loos hem toe. — « Ik beveel u, werp die wapens overboord! En tot de schutters riep de bevelhebber : Bakboord geschut op de boot gericht! »

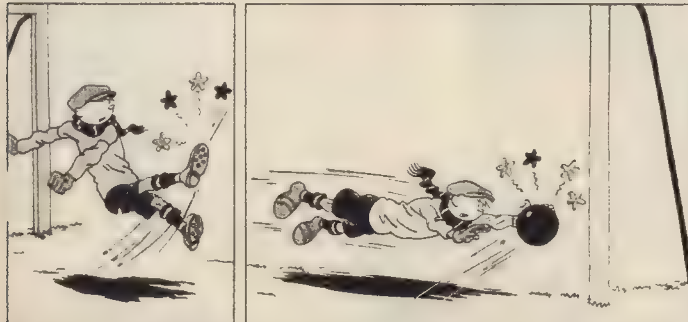
Een hele rij koperen vuurmonden bewogen in hun poorten, en mikten op de boot. Eén voor één, ziende dat het spel verloren was, gooiden de muiters geweren en hartvangers in zee. Dat was het einde van de opstand. Op het Robbeneiland werd kortgeding gehouden, en als de « Saerdam » het anker lichtte, hing Jeronimus Cornelisz, beide handen afgehakt, te bengelen aan een boom.

Rob YSENBRANDT.

De avonturen van Kwik en Flupke

GEVAARLIJK SPEL

De KUIFJE'S BON

BRIEVENBUS VAN DE KUIFJE'S BONS

Marcel Verbraeken. — Het album REINAERT DE VOS is niet verkrijgbaar tegen de verpakking van de repen chocolade. Je kunt het echter vinden in je gewone kruidenierswinkel of op de kantoren van ons blad.

Jos. Tobback. — Je stuurt me één punt en je vraagt me een reeks vignetten! Ik veronderstel dat je de inlichtingen omtrent de KUIFJE'S BONS niet goed gelezen hebt. Indien je me 49 punten zendt krijg je een geschenk.

Richard Pittevik. — Herlees alle inlichtingen over de KUIFJE'S BONS eens aandachtig!

●

OPGELET. — Herhaaldelijk vroegen lezers een of ander geschenk te kopen, doch dit is onmogelijk. De GESCHENKEN ZIJN NIET TE KOOP, men kan ze alleen verkrijgen IN RUIL VOOR DE KUIFJE'S BONS! Het is niet noodzakelijk 50 punten van één product te verzamelen om een geschenk te krijgen. Om het bepaald aantal punten te bekomen, mag je de KUIFJE'S BONS verzamelen die op de verschillende producten voorkomen, ook deze welke in ons blad staan.

Iedere dag ontvangen wij bons en zeer dikwijls vergeten de afzenders te vermelden welk geschenk ze wensen. Vrienden, lees onze inlichtingen aandachtig vooraleer jullie BONS op te sturen!

●

De KUIFJE'S BONS kunnen jullie vinden op

de KUIFJE'S ZEEP,
de Margarine INA
en het Broodsmeersel CHOCOSWEET
van PALMAFINA.

De CHOCOLADE,
de Koekjes
en Caramellen **VICTORIA.**

En binnenkort op
de CONFITUREN en Jams,
de Fruitsiroop
en diepgekoelde Vruchten en Groenten
van MATERNE.

o

Ziehier in het kort de lijst van de geschenken die je kunt verkrijgen, dank zij de KUIFJE'S BONS:

1) Voor 50 punten de vignetten van REINAERT DE VOS; 2) Afdrukplaatjes « A », 50 punten; 3) Afdrukplaatjes « B », 60 punten; 4) 5 prentkaarten get. door Hergé, 70 punten (*); 5) Schrijfpapier van KUIFJE, 80 punten; 6) KUIFJE'S WIMPEL, 100 punten (*); 8) Portefeuille KUIFJE, 200 punten; 9) KUIFJE'S Puzzle, reeks « A », 350 punten; 10) Blokjesspel KUIFJE (*); 11) Abonnement op KUIFJE (10 nummers), 450 punten; 12) Puzzle, reeks « B », 500 punten.

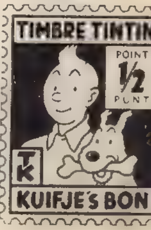
(*) Deze geschenken zullen weldra klaar zijn.

●

Ook in dit nummer staat een **KUIFJE'S BON**! Knip hem uit en voeg hem bij je verzameling!

— **Geef me vijf KUIFJE'S BONS met chocolade a.u.b.!**

De Zoon van de Postmeester

Door André Galland

De Cadilhac, vertrouweling van Maria de Medici, werd aangehouden door de soldaten van Richelieu. Zijn zoon en enkele vrienden kunnen hem uit de Bastille verlossen...

Mr de Cadilhac ?... De koningin ontmoeten... Vader vertel me toch alles.

Ik ken deze heren. Ik zal hen naar het paleis vergezellen.

Het voorzichtigste zal zijn er heen te gaan

Het is een valstrik. Ik rijg ze aan mijn degen.

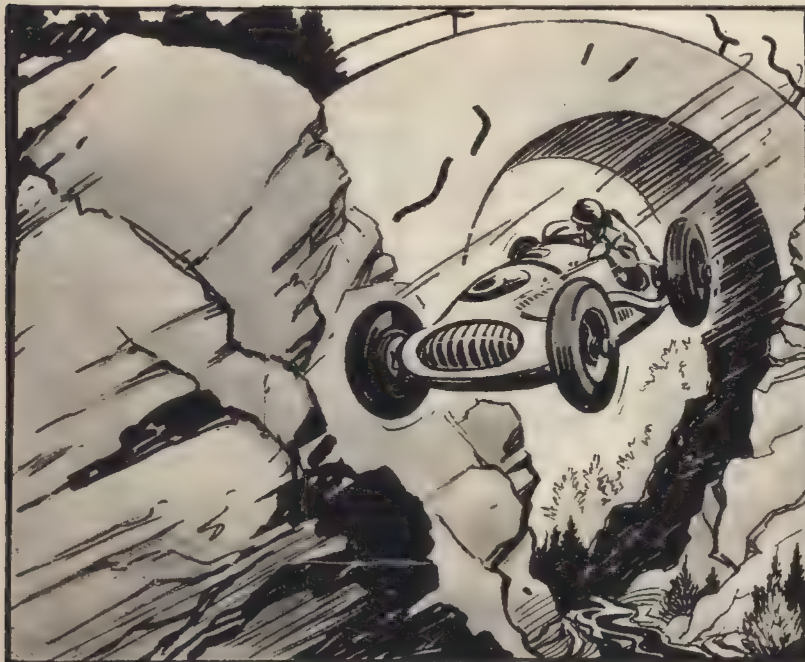

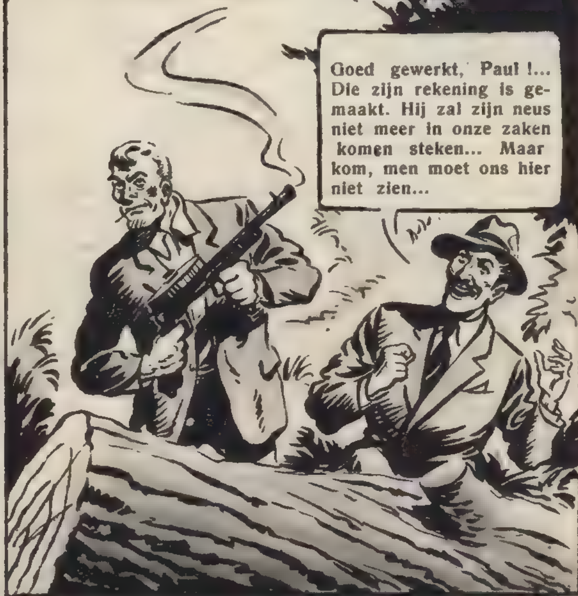

DE RODE RAPIER

De gekende autorenner en detective, Sexton Blake, neemt deel aan de wedstrijd voor de Porter Beker. Op een verlaten deel van de renbaan wordt hij het slachtoffer van een overval...

Volgende week : STONE TREKT TEN AANVAL !...

(Wordt voortgezet.)

De Opel gaf de toon aan!

— Is dat een wagen van 1936 ? Toe nou ! Als ik me niet vergis, hadden de auto's in die tijd nog allemaal koplampen die als slakkenogen vooraan op de kap of op de spatborden stonden.

Dit zei m'n vriend Pieter, toen we naar de twee kleine wagens stonden te kijken die alhoewel ze geen hypermoderne lijn hadden, toch nog « toonbaar » waren, zoals men dit pleegt te zeggen.

De OLYMPIA of KADETT, die je daar ziet, werd door de OPEL-fabrieken gebouwd in 1936. Het was de allereerste wagen waarvan de koplampen in de carrosserie geplaatst waren.

DE auto was bovendien met nog andere interessante nieuwigheden uitgerust ! De chassis was in staal en uit één stuk gegoten, men kon de versnellingen gemakkelijk en zeer snel inschakelen, wat beslist een wonder was in een kleine auto.

Het publiek was echter verrast door die fijne koplampen in de chassis. Men keek naar de wagen, zoals men de nieuwe Studebaker aangaapte. (Ik bedoel de Studebaker waaraan men niet ziet wat voor- en wat achterkant is.) De OLYMPIA had onmiddellijk geestdriftige bewonderaars en verdedigers en vanzelfsprekend ook criticasters. Andere autoconstructeurs namen echter de verbeteringen over en perfectioneerden deze op hun beurt. Thans worden er maar weinig auto's met slakkenogen meer gemaakt en het zal wel heel moeilijk zijn nog een auto, van minder dan 9 P.K. te vinden die niet al de eigenschappen bezit van de OLYMPIA van 1936. OPEL heeft dus de toon aangegeven !

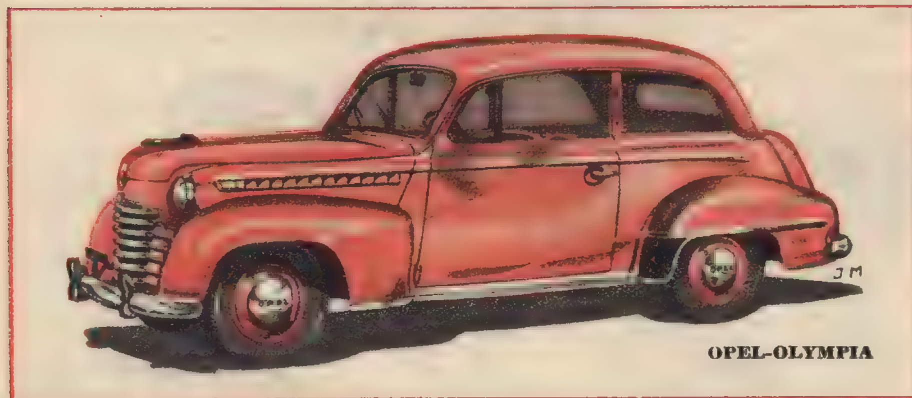

OPEL-KAPITAN

Deze Duitse firma heeft het trouwens hierbij niet gelaten en even vóór de wereldoorlog verschenen de KAPITAN en de ADMIRAL. De KAPITAN'S waren zo aerodynamisch en op technisch gebied zo ver vooruit, dat ze — toen de eerste Amerikaanse wagens in 1946 op ons vasteland verschenen, — nog best meekonden. De KAPITAN was toen acht jaar oud en toch was de carrosserie, de ruimte voor de reizigers nog modern, de suspensie uitstekend en bovendien lag de KAPITAN stevig op de baan, wat de Amerikaanse FORD en CHEVROLET hem konden benijden.

De ADMIRAL vóór 1939 op het getouw gezet was de rijke broer, zowel wat comfort als afmetingen betrof. Vooral de motor was degelijk en sterk. Na de oorlog was het echter praktisch niet meer mogelijk deze wagen te bouwen daar hij veel te duur was en Jan Publiek belust was op modernere en goedkopere auto's.

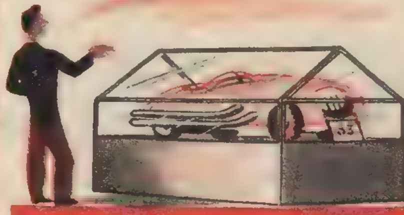
Thans maakt de OPEL deel uit van de GENERAL MOTORS-groep. De spatborden werden wat groter gemaakt, de versnellingen aan het stuur gezet, de zetels nog een beetje dieper gemaakt en de calende wat opgepoetst. De OLYMPIA ziet er gloednieuw uit en kost niet veel. De auto is niet zo gemakkelijk te verkrijgen, omdat de Duitse autofabrieken nog met moeilijkheden kampen en de bestelde auto's niet zo snel kunnen geleverd worden als bv. de Amerikaanse. Dit belet echter niet dat de OLYMPIA veel sukses heeft.

OPEL-OLYMPIA

Wist-je dit?

MIJNHEER CAMERON PECK, uit Chicago, bezit niet minder dan 132 auto's ! Je hebt het geraden, hij is verzamelaar. Zijn laatste aanwinsten zijn een JOWET-JUPITER en een ASTON-MARTIN van het type « 24 HEURES DU MANS ».

DE beroemde autorenner FANGIO is de grote agent van de CHEVROLET in Argentinië. Geloof me vrij, deze autorenner Fangio rijdt nooit aan meer dan 100 km. per uur *wanneer hij met een toeristenwagen op de baan is !*

●

DE GREGOIRE zal weldra aan de lopende band worden vervaardigd. De firma HOTCHKISS zal hiervoor zorgen. De excellente wagen onderging echter een paar wijzigingen : de lijn werd verfijnd en de max. snelheid opgevoerd van 145 tot 155 km. per uur. Aan het prototype telde men zes vensters, de serie GREGOIRE heeft er slechts vier.

●

DE regering van India heeft besloten alle invoervergunningen voor buitenlandse wagens te schorsen. Men hoopt door deze maatregel de eigen autonijverheid te bevoordeligen en uit te breiden. De Hindoes die protesteerden kregen tot antwoord : Maak je wagentje dan zelf of ga te voet !

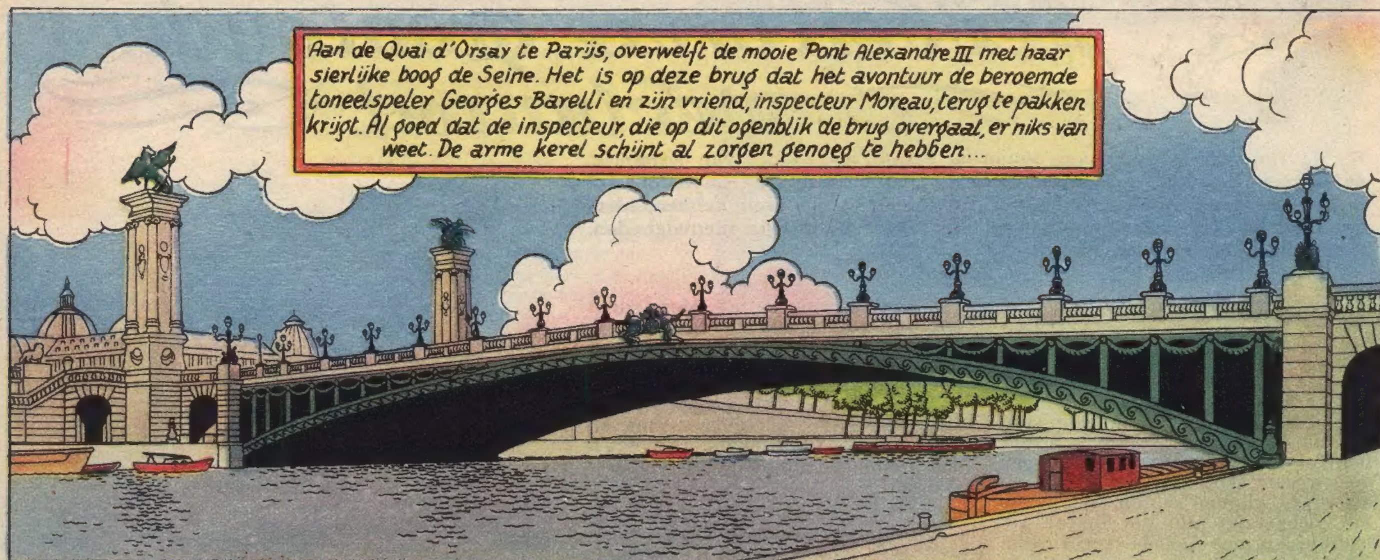
BUICK zal voortaan nieuwe ruiten in zijn wagens aanbrengen de zg. B-Z EYE. Het bovenste deel van deze ruiten is groen en belet de verblinding door het zon of andere schel licht.

Signor Barelli

OP NUSA-PENIDA

De bende die de XYZ wilde saboteren, kon onschadelijk gemaakt worden, dank zij het ingrijpen van Barelli, een beroemd toneelspeler. De bende zit op het droge, maar de leider kon ontsnappen. Inspecteur Moreau, Barelli's vriend, heeft gezworen hem te klissen.

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

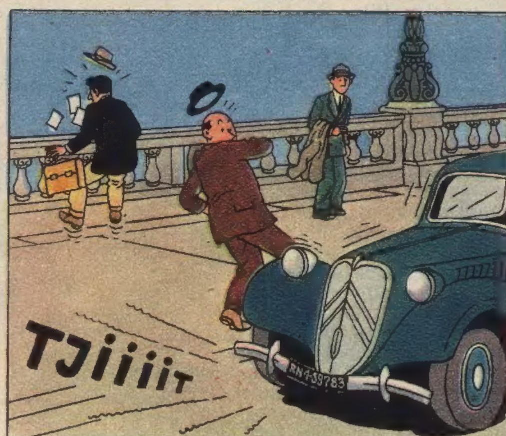

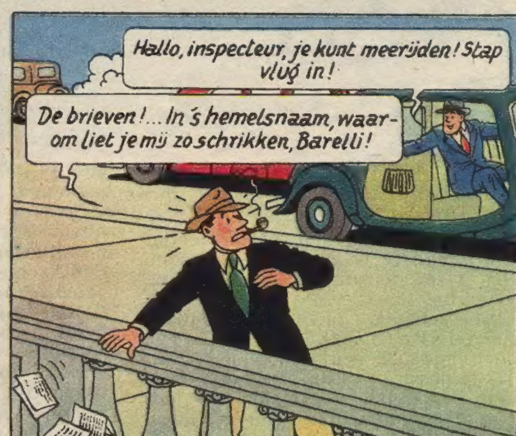

(Wordt voortgezet.)

Deze LUCHTKASTELEN hebben onze grootouders verbaasd.

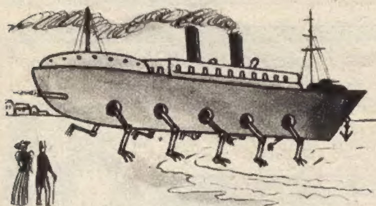
Bij de vlottende schotels van admiraal Popoff, de Zwaan van Exmouth, de Zwevende Kajuit van Bessemer en het dubbelschip van havenmeester Dicey, waarover we in « Kuifje » nr 50 (1950) geschreven hebben, bleef het niet. De XIXe eeuw was uiterst rijk aan fantastische nieuwigheden. Hier volgen er nog een reeks !

HET SCHIP OP WALSEN OF WIELEN

De 19e Augustus 1869 liep te Sint-Denis in Frankrijk het z.g. *Walsenschip* van Ernest Bazin van stapel. Het was een klein proefschip van 280 ton, doch de uitvinder, tevens bouwmeester, hoopte weldra een veel groter schip van 12.000 ton op stapel te kunnen zetten. Het schip op wielen zou alle tot dusver gebruikte vormen geheel verdringen. De walsen of wielen waren reusachtige drijvers van elk 10 meter middellijn, die het schip de snelheid moesten geven van een sneltrein. Het eerste *Walsenschip* haalde inderdaad 20 knopen per uur, wat toen buitengewoon was! Maar helaas, het was het eerste en tevens het laatste schip op wielen! Het mechanisme der wielen moest veel te dikwijls gerepareerd worden en weigerde al te vaak dienst.

DE SPOORTREIN OP HET WATER!

De *Connector* werd in 1863 op de Theems geprobeerd en bestond uit verschillende verbindingsstukken. Men meende het schip naar believen

te kunnen verlengen of verkorten, precies zoals men aan een locomotief één of vijftig wagons kan koppelen. Het bleef natuurlijk een unicum, maar het denkbeeld van « samengestelde schepen » bleef heel populair. In Amerika maakte men zelfs een ontwerp voor een schakelschip dat 437 m. lang en 43 m. breed zou worden, 26.000 ton zou meten en door zeven stoommachines zou gedreven worden! Onnodig te zeggen dat dit schip steeds als een hersenschim over de zeeën heeft gezwalpt!

HET WALVISSCHIP

De scheepsbouwers van toen, ik zei het al, hadden tamelijk verwarde en fantastische gedachten! En toch werd er meer dan een *walvisschip* gebouwd. Eén of twee er van voeren zelfs op de Atlantische Oceaan! De romp van het schip lag diep in het water, zoals het lichaam van een walvis, en hoog daarboven waren de kajuiten van eerste en tweede klasse gebouwd, de eetzalen en de promenadedekken. De arme tussendekpassagiers werden in de buik gestopt en hoorden onafgebroken het klotsen van de golven tegen de ijzeren romp. De machine bevond zich eveneens in het benedengedeelte.

Welke voordelen verwachtte men van zulke constructie? Men dacht dat het walvisschip rustiger op het water zou liggen, omdat de golven ongehinderd tussen de buik en het bovenschip konden slaan. Het zou ook tegen elke storm bestand zijn. Het was echter een misrekening en deze walvisachtige monsters vonden een roemloos einde op de slopers-werven.

HET ONZINKBARE SCHIP DAT ZONK...

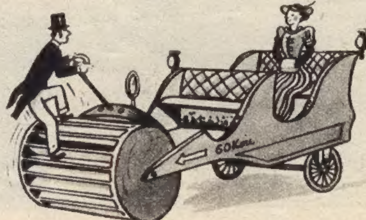
Kapitein Cowper Coles was een marineofficier en soldaat tijdens de Krimoorlog. Hij had een technische knobbel en begon plannen voor onzinkbare schepen te tekenen. Zijn eersteling, de *Turret-Ship Captain* was een schip met een zeer laag dek, waarop drie dikke torens stonden; hierop rustte het bovendek. De eerste proefvaart in het Kanaal, in 1869, verliep gunstig omdat de zee kalm was. De *Captain* lag vast in de golven die over het vrije dak heenspoelden, hetgeen ook de bedoeling was. De *Captain* werd bij de Kanaalvloot ingedeeld en onder commando van kapitein Burgoyne naar de Golf van Biscaje gezonden om er deel te nemen aan de vlootmanoeuvres.

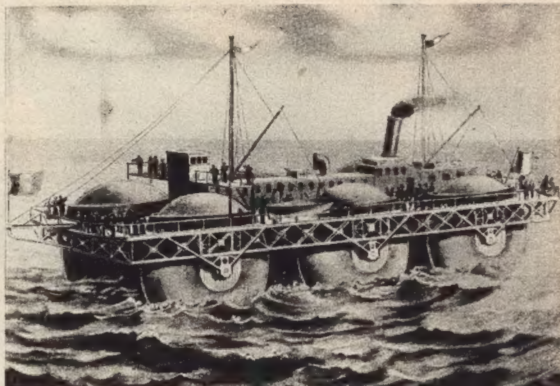
Vóór het vertrek, kwam vlootadmiraal Sir Alexander Milne de *Captain* inspecteren en liet zich eerder sceptisch uit. Hij zei, dat de takelage bij de drie masten, waarmee het schip naast de stoommachine ten overvloede was uitgerust, rijkelijk zwaar was.

— Vaar zonder zeilen! waarschuwde hij Coles, die de reis zou meemaken.

Coles wees dit van de hand en kapitein Burgoyne schaarde zich aan de zijde van de bouwer.

's Nachts kwam de vloot ter hoogte van Kaap Finisterre. De zee was rustig, maar de Golf van Biscaje heeft niet voor niets haar beruchte reputatie! Om 12 u. 20 kapseisde de *Captain* zo plotseling en onvoorzien, dat er tot de redding van de manschappen niets kon ondernomen worden. De *Captain* sloeg om door een plotselinge windvlaag, die niet licht was, doch waartegen ieder normaal schip zou bestand geweest zijn. Het was of de zeegoden er over toornden dat een dergelijk vaartuig de golven kliefde. Cowper Coles liet het leven in de ramp, evenals kapitein Burgoyne en drie honderd manschappen. Twee gedenkstenen in de Sint-Paul's Cathedral te Londen verhalen nog heden het lot van het onzinkbaar schip en dat van zijn bouwer, kapitein bij de Royal Navy, Cowper Coles.

Van boven naar beneden : Het Walsenschip. — De Connector. — Het Walvisschip. — De Turret-Ship Captain.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

ER IS TOCH WATER IN DE SAHARA!

GELEERDEN hebben vastgesteld dat er onder de woestijn een aanzienlijk watervlak moet zijn. Het regenwater dat op de hoge vlakten en de Sahara valt, dringt in de bodem en wordt er vastgehouden door ondoordringbare aardlagen. Het zou zich ophopen aan de zuidflank van de Atlas in de Sahara. In 1947 werd er dan ook te Zelfana een boring naar water gedaan. Op een diepte van 1.167 meter vond men een bron die 120 liter water per sekonde geeft. Dank zij deze ontdekking begint er weer groen te verschijnen in de streek van Zelfana. In Palestina, dat ook erg droog is, werden ook op verscheidene plaatsen boringen ondernomen met veel sukses.

EEN LAND OP WIELEN

IN 1900 produceerde Amerika 8.000 auto's, vijftien jaar later was de productie gestegen tot 896.000 en vijf jaar nadien stond men reeds aan 1.906.000 auto's per jaar. In 1929 telde men 5.358.000 auto's. Verleden jaar produceerde Amerika 6.400.000 auto's en 1.600.000 vrachtwagens. Naar verluidt bollen er 35.670.000 auto's in dit land!

HIJ KON HET VERDRAGEN

MAROT was een Franse hofnar die een legendarische faam verwierf. Natuurlijk verdroeg niet iedereen zijn spot en daarom telde hij nogal veel vijanden. Op de naamdag van de koning van Frankrijk liep de nar tegelijk met de graaf van Montpellier door de deur naar de troonzaal om de koning geluk te wensen. De graaf was verbolgen over deze vrijmoedigheid en zo luid dat iedereen het horen kon, zei hij minachtend :

— Ik kan niet toestaan, dat een zot aan mijn rechterzijde loopt !

Marot ging gehoorzaam links van de graaf lopen en antwoordde :

— Ik wel, mijnheer de graaf !

EEN SIDDERAAL MAAKT EEN LUCHTREIS

DE Dierentuin van Zürich had een sidderaal aangekocht in de Zoo van Georgetown (British Guinea) en de K.L.M. kreeg dit vreemdsoortig dier te vervoeren. De bewuste sidderaal was twee meter lang en ontwikkelde electriciteit met een voltage van 300 tot 500. In de Zoo van Georgetown, waar men een aantal van deze dieren bezat, liet men zelfs een batterij lampen branden op de stroom, opgewekt door de aanraking van de huid van de alen. Alvorens het K.L.M.-vliegtuig binnen te gaan, werd onze passagier dan ook zorgvuldig in een geïsoleerde trommel verpakt. De sidderaal kwam veilig te Zürich aan.

EEN KINDERSTRAF

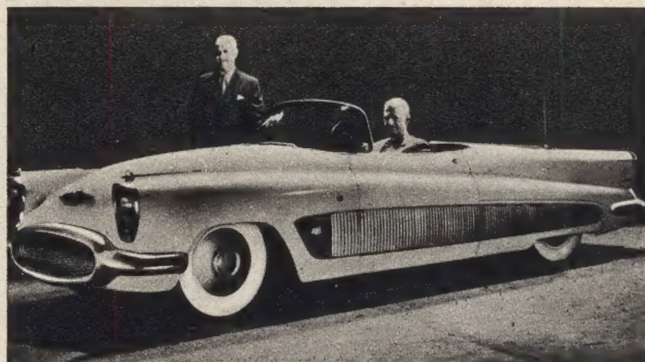
IN Amerika is de rechtspleging vaak vermakelijk. Zo was te Trenton, in New Jersey, de politierechter van oordeel, dat een autorijder als een kind gehandeld had, toen hij geen acht sloeg op de verkeerslichten. Logischerwijze moest hij dus ook als kind bestraft worden. De rechter deed hem dus vijf honderd maal schrijven :

« Ik zal altijd de bevelen van de verkeersagent opvolgen! »

TELEVISIE IN DE AUTO'S

DUIZENDEN taxiwagens in de V.S. zijn reeds uitgerust met een televisietoestel en deze mode werd een tijdlang door de privéauto's overgenomen. De politie van de U.S.A. was hiermee niet akkoord! Zij oordeelden dat, de chauffeurs naar het televisiescherm keken en niet naar de straat en er aldus nog meer ongelukken gebeurden. Televisietoestellen in auto's werd dan ook door een wet verboden. Thans blijkt dat de Londense autobussen zullen uitgerust worden met televisietoestellen om de late reizigers wat verstrooiing te brengen. Wij wedden er om dat ze zullen vergeten uit te stappen!

EEN SUPER-STROOMLIJN

Van stroomlijn gesproken mag dit nieuwe model van de Buick-décapotable er wel zijn! Kuifje is er van de eerste bij jullie dit nieuwe model te tonen. We zijn er van overtuigd dat heel wat filmsterren, sporthelden, grootindustriëlen en staatslieden zich nu reeds laten inschrijven voor zo'n moderne sprookjeswagen. Het zou me niet verwonderen moest de ex-kolonel Olrik er ook een eentje bestellen te Kaïro... zo hij ten minste niet geklist wordt vóór hij zich achter het stuur van deze nieuwe Buick kan zetten!...

DE VLIEGENDE AUTO

E. Fulton van New-York stelde op het vliegveld van Gatwick, Surrey in Engeland, zijn « Airphibian » ofte Vliegende Auto ten toon. Het gaat hier om een auto waarmee men heel gemakkelijk over de autoweg kan rijden, die voorzien is van een schroef en vleugels en in minder dan zeven minuten kan omgetoverd worden in een vliegtuig. Als auto op de begane grond, verbruikt de Airphibian een gallon brandstof per 25 mijlen en als vliegtuig acht gallons per uur. Op de foto zien we de Airphibian gereed om op te stijgen.

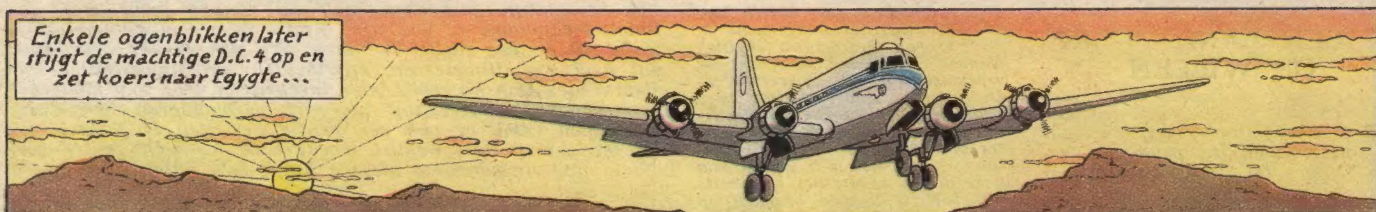

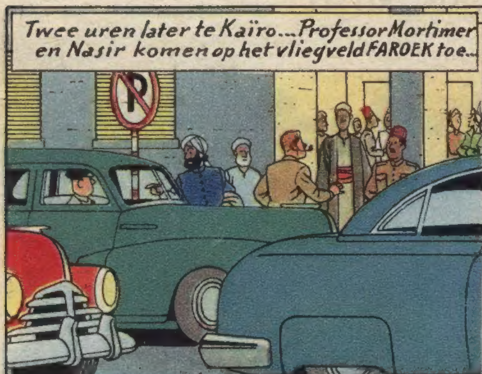

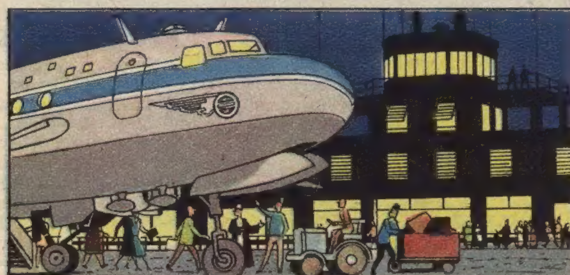

Na een poosje ziet men de lichten van de O.O.C.Bl. en enkele sekonden later landt het vliegtuig. De reizigers stappen uit en Mortimer lacht gelukkig omdat hij weldra zijn 'goeie, ouwe vriend' zal terugzien...

(Wordt voortgezet.)